

DANIELLE STEEL
O femeie împlinită

Big Girl
Danielle Steel
Copyright © 2009 Danielle Steel

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O. P. 53; C. P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372;
e-mail: info@lira.ro

O femeie împlinită
Danielle Steel
Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabriela Trășculescu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Ionuț Broștianu
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Mitea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STEEL, DANIELLE

O femeie împlinită / Danielle Steel ; trad.: Carmen Ion. –
București: Litera Internațional, 2011

ISBN 978-606-600-250-9
I. Ion, Carmen (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Ca de obicei, minunaților mei copii, Trevor, Todd, Beatie, Nick, Sam, Victoria, Vanessa, Maxx și Zara, care-mi umplu viața de dragoste și de bucurie, oferindu-mi sprijin din toată bunătatea inimilor lor și momente pline de fericire.

Existența voastră este o adevărată binecuvântare pentru mine.

*Cu toată dragostea,
Mama*

capitolul 1

Jim Dawson a fost dintotdeauna tare chipeș. Era singur la părinți și lumina ochilor lor, iar când a crescut era mai înalt decât cei de o vârstă cu el, devenind un sportiv de excepție. Mama și tatăl său aveau peste patruzeci de ani atunci când a venit el pe lume, o binecuvântare neașteptată, după mulți ani în care încercaseră în van să aibă un copil. Tocmai când renunțaseră la orice speranță, în viața lor a apărut odrasla perfectă. Mama îl privea cu adorație, în timp ce îl ținea în brațe. Tatălui îi plăcea grozav să joace baseball cu el. A fost vedeta echipei sale din Liga Mică și mai apoi, la școală, fetele au roit în jurul lui. Avea părul negru, ochi căprui catifelati și o gropiță adâncă în bărbie, ca o stea de cinema. În colegiu a fost căpitanul echipei de fotbal și nimeni nu s-a mirat când, încă de boboc, a început să iasă cu regina orașului, o fată care tocmai se mutase cu familia din Atlanta în sudul Californiei. Micuță de statură și subțire, avea păr și ochi la fel de întunecați ca ai lui și pielea albă ca zăpada. Era blândă din fire, dulce la vorbă și îl venera. S-au logodit în seara absolvirii și în ziua de Crăciun a aceluiași an s-au căsătorit.

Pe atunci Jim lucra deja la o agenție de publicitate, iar Christine a petrecut cele șase luni de după terminarea studiilor cu pregătirile de nuntă. Și ea își luase licența, dar singurul lucru care o interesase cu adevărat în cei patru ani de facultate fusese găsirea unui soț potrivit. Iar cei doi formau un cuplu strălucitor, cu înfățișarea lor splendidă, tipic americană. Se completau perfect unul pe celălalt și toți cei care îi vedeau îi considerau demni să figureze pe coperta unei reviste.

Christine își dorise să devină fotomodel după căsătorie, dar Jim nici nu voise să audă. Avea o slujbă bună și câștiga bine și nu concepea ca soția lui să muncească. Ce ar fi zis lumea dacă ar fi lăsat-o să-și ia o slujbă? Că nu e în stare să o întrețină? Nu, era mai bine să stea acasă și să-l aștepte în fiecare seară, iar ea s-a conformat. Și cunoscuții i-au declarat în unanimitate cea mai frumoasă pereche pe care o întâlniseră vreodată.

În casa lor nu se pusese niciodată problema cine cântă, cocoșul sau găina. Jim era cel care stabilea regulile, iar Christine se mulțumea să le respecte. Mama îi murise când era mică. Iar soacra, pe care Christine se obișnuise să o strige „mama Dawson“, îi cânta mereu osanale fiului. Așa încât soția ajunsese să îl venereze și ea pe Jim, la fel ca părinții lui. El avea grijă ca ei să nu-i lipsească nimic, era un soț iubitor, o companie plăcută, un sportiv excelent și devenea, pe zi ce trecea, un angajat tot mai important al companiei unde lucra. Se purta prietenos și fermecător cu ceilalți, atâta timp cât ei îl admirau și nu îi aduceau critici. Și cei mai mulți nici nu aveau de ce să o facă. Era un tânăr arătos și sociabil, care își ridicase soția pe un pedestal și o iubea ca pe ochii din cap. Tot ce voia din partea ei era să facă ce îi cerea el, să-l aduleze și să îl lase să conducă. Cum tatăl ei avea aceleași principii, Christine fusese crescută ca să devină soția devotată a unui astfel de bărbat. Duceau exact viața pe care ea și-o dorise, ba chiar mai mult decât atât. Cu Jim nu avea parte de surprize neplăcute, de manifestări ciudate sau de dezamăgiri. El o proteja, avea grijă de ea și îi asigura un trai bun. Legătura dintre ei funcționa perfect pentru amândoi. Fiecare își cunoștea bine locul în această relație și respecta regulile jocului. El era Adoratul, iar ea Adoratoarea.

Nu s-au grăbit să aibă copii în primii câțiva ani de căsnicie și poate că ar fi amânat și mai mult momentul

dacă lumea nu ar fi început să-și pună întrebări. Pentru Jim, bârfele sunau ca niște critici directe la adresa lui, ca o aluzie că nu era capabil să procreze, deși amândoi savurau din plin perioada aceea de independență, fără copii cu care să se lege la cap. Jim își ducea deseori soția în excursii în weekend, mergeau în vacanțe nostime și o dată sau de două ori pe săptămână mâncau în oraș, deși Christine era o bucătăreasă bună și învățase să gătească mâncărurile lui preferate. Nici unul dintre ei nu tânjea după copii, cu toate că stabiliseră de la bun început că voiau, cândva, să aibă o familie. Dar după cinci ani, până și părinții lui Jim au început să se agite, îngrijorați că tinerii se loveau de aceleași probleme care îi împiedicaseră pe ei, timp de aproape douăzeci de ani, să aibă copii. Jim îi liniștise, nu aveau nici un fel de probleme, voiau doar să se distreze și nu aveau de ce să grăbească. La urma urmei, nu aveau decât douăzeci și șapte de ani și se bucurau de libertate, de faptul că nu erau împovărați de nimic.

Totuși, presiunile constante la care era supus l-au determinat într-un final pe Jim să ia atitudine, așa că i-a spus lui Christine că era momentul să aibă și ei un copil. Iar ea s-a supus, ca de fiecare dată. Orice spunea el era literă de lege. A rămas imediat însărcinată, mai repede decât se așteptaseră. Fusesse mai simplu decât crezuseră, presupuseseră că încercările le vor lua o jumătate de an, dacă nu chiar un an întreg. Și, în ciuda problemelor pe care soacra ei și le făcuse, Christine a avut o sarcină ușoară.

Când a intrat în travaliu, Jim a dus-o cu mașina la spital și nu a însoțit-o în sala de nașteri, o opțiune cu care Christine a fost de acord. Nu voia să îl oblige să facă cine știe ce lucruri stânjenitoare. El își dorea un băiat, iar ea spera același lucru, pentru a-i face lui plăcere. Nici nu le trecuse prin cap că bebelușul ar putea fi fată

și, plini de încredere cum erau, nu ceruseră să afle sexul copilului la ecografie. Pentru un bărbat atât de viril ca Jim, era de neconceput ca primul său născut să nu fie băiat, iar Christine zugrăvisse camera copilului în albastru. Amândoi erau ferm convinși că vor avea un fiu.

Bebelușul s-a poziționat cu fundul înainte și a trebuit adus pe lume prin cezariană, așa încât Christine era încă sub efectul anesteziei atunci când Jim a aflat vestea. Iar când asistenta i-a arătat copilul prin geamul incubatorului, timp de un minut sau două a crezut că fusese schimbat. Avea fața perfect rotundă și obrajii dolofani și nu semăna deloc cu nici unul dintre ei, cu puful de păr alb-blonziu de pe cap. Și, mai șocant decât trăsăturile sau culoarea părului, era fată. Nu era copilul pe care îl așteptaseră și, în timp ce bebelușul părea că se holbează la el prin geam, singurul lucru la care Jim a putut să se gândească era faptul că semăna cu regina Victoria a Marii Britanii, așa cum arăta la bătrânețe. I-a mărturisit asta și unei asistente, care l-a certat și i-a spus că fetița este frumoasă. Nefamiliarizat cu grimasele nou-născuților, Jim nu i-a dat crezare. Pentru el, părea să fie copilul altcuiva, care nu aducea, nici pe departe, cu el sau cu Christine, și s-a simțit copleșit de dezamăgire în timp ce stătea trist în sală, așteptând să fie condus să-și vadă soția. Iar în clipa când ea i-a văzut expresia de pe față, și-a dat seama că bebelușul era fetiță și că, pentru el, totul era un eșec.

– E fetiță? l-a întrebat ea, încă amețită de anestezic, iar el a încuviințat dând din cap, fără să rostească o vorbă. Cum avea el să le spună prietenilor că fiul pe care îl așteptase se dovedise a fi o fată? Era o lovitură puternică pentru eul și imaginea lui, ceva complet scăpat de sub control, lucru cu care nu era deloc obișnuit. El își impunea mereu punctul de vedere, iar Christine i se supunea întotdeauna.

– Da, e fetiță, a reușit el într-un sfârșit să articuleze, în timp ce soției lui i se furișă o lacrimă în colțul ochiului. Seamănă cu regina Victoria.

După care și-a tachinat un pic soția:

– Nu știu cine e tatăl, dar bebelușul are ochii albaștri și părul blond.

Nimeni în familiile lor nu era blond, cu excepția bunicii lui, deși comparația i s-a părut cam forțată. Oricum, el nu pune la îndoială fidelitatea lui Christine. Copilul reprezenta, în mod cert, o revenire la o străveche moștenire comună, la o genă îndepărtată, care însă nu părea să le aparțină. Asistentele insistaseră că era o fetiță tare drăgălașă, fără a-l convinge însă pe Jim. Și abia după câteva ore i-o aduseseră mamei, care a privit-o și ea uimită în timp ce o ținea în brațe, mângâindu-i degetelele. Era strâns înfășurată într-o păturică roz. Christine tocmai făcuse o injecție ca să prevină declanșarea lactației, căci se hotărâse să nu alăpteze. Jim se împotrivise ideii, care nici ei nu îi surâsese, de altfel, prea tare. Voia să revină cât mai repede la formele de dinainte de a rămâne gravidă, căci soțul ei o plăcea așa cum arătase înainte, minionă și zveltă, și nu o găsisse deloc atrăgătoare în perioada sarcinii. Și asta în ciuda faptului că avusese mare grijă să nu se îngrașe. Ca și lui Jim, și ei i s-a părut greu de crezut că dăduse naștere unei fetițe rofofeie, cu părul de un blond-cânepiu. Micuța avea picioare lungi, drepte și solide, ca Jim. Dar asemănările se opreau aici, trăsăturile feței nu aveau nimic în comun cu nici unul dintre ei. Iar mama Dawson i-a dat și ea dreptate fiului ei imediat ce a văzut copilul, declarând că era bucățică ruptă din bunica pe linie paternă și că nu putea decât să speră că va arăta altfel când va crește mare. Bunica fusese toată viața ei o femeie rotunjoară și zdravănă, mai apreciată pentru priceperea la gătit și la cusut decât pentru înfățișare.

La o zi după naștere, șocul de a avea o fetiță se mai atenuase, deși colegii lui Jim de la firmă îl tachinaseră, îndemnându-l să mai încerce, în speranța că al doilea copil va fi băiat. Iar Christine își făcea griji că Jim era supărat pe ea, numai că el se purtase tare drăguț cu ea și o liniștise, spunându-i că era bucuros că atât ea, cât și fetița sunt sănătoase și că făcuseră tot ce depinseseră de ei. Modul în care rostise aceste vorbe o făcuse însă pe Christine să se simtă ca și cum s-ar fi clasat pe locul doi în cine știe ce competiție, idee întărită de altfel și de mama Dawson. Nu era un secret pentru nimeni că Jim își dorise un fiu, nu o fiică, ca și cum nașterea unui băiat ar fi fost o confirmare a bărbăției sale. Și cum nu se așteptaseră la o asemenea situație, nu se gândiseră la nici un nume de fată pentru bebelușul blond și rotofei care stătea acum în brațele mamei.

Sigur, asemănarea cu regina Victoria fusese o glumă, dar amândurora le plăcea numele, iar Jim a mers și mai departe, propunând ca al doilea prenume să fie Regina. Victoria Regina Dawson, de la regina Victoria. Numele părea ciudat de potrivit pentru micuță, iar Christine a fost de acord. Își dorea să-i facă o plăcere soțului, lăsându-l să aleagă numele, dacă tot dăduse greș cu sexul copilului. Încă mai simțea că îl dezamăgise. După primele cinci zile de la externare, Jim părea să o fi iertat.

Victoria s-a dovedit un copil sănătos și fericit, ușor de crescut, era veselă din fire și nepretențioasă. A mers și a vorbit foarte devreme și toată lumea o considera o fetiță dulce foc. A rămas blondă, și puful galben cânepiu cu care se născuse s-a transformat într-o coamă de cârlionți aurii. Avea ochi albaștri și mari, păr bălai și tenul alb lăptos, tipic pentru un astfel de chip. Unii comentau că avea o înfățișare de englezoaică sadea, la care Jim răspundea că tocmai de aceea îi și dăduseră numele reginei Victoria,

cu care semăna ca două picături de apă, apoi râdea cu mare poftă. Cu timpul, aceasta devenise gluma lui favorită, pe care nu obosea niciodată să o împărtășească tuturor celor dispuși să îl asculte, în timp ce Christine chicotea sfioasă. Ea își iubea fetița, dar el fusese dintotdeauna marea ei dragoste, iar asta nu se schimbase odată cu nașterea Victoriei. Spre deosebire de multe alte femei, care își canalizează toate eforturile spre copii atunci când devin mame, pentru ea, Jim era pe primul plan, abia apoi venind fetița. Christine era companionul perfect pentru un bărbat așa de narcisist ca Jim. Nu avea ochi decât pentru el. Și, cu toate că el își dorea și un fiu pentru a se simți cu adevărat împlinit, un băiat cu care să joace baseball, nu se grăbeau să facă al doilea copil. Victoria își găsisese ușor un loc în viețile lor, pe care le perturbase prea puțin, și amândoi părinții se temeau că un al doilea copil, la mică distanță de primul, va fi mai greu de stăpânit, așa că pe moment se mulțumeau cu fata. Mama Dawson punea și ea sare pe rană, afirmând că era, evident, păcat că nu avuseseră din prima un băiat, pentru că așa erau nevoiți să se gândească să mai facă unul, când era lucru știut că un copil unic avea toate șansele să fie mai deștept decât ceilalți. Doar și fiul ei fusese singur la părinți.

Pe măsură ce creștea, Victoria dădea tot mai mult semne de inteligență precoce. Era vorbăreață și prietenoasă, iar pe la trei ani ajunsese să poarte cu ei conversații aproape ca de la adult la adult. Spunea lucruri amuzante și era mereu atentă și interesată de tot ce se petrecea în jurul ei. Christine a învățat-o să citească la vârsta de patru ani. Iar la a cincea aniversare, tatăl i-a spus că poartă numele unei mari regine. Victoria zâmbea încântată ori de câte ori Jim aducea vorba despre asta. Știa cum arătau reginele. Erau frumoase și purtau rochiile elegante, așa cum văzuse ea în cărțile de basme. Și, uneori, aveau și puteri magice.

Aflase că îi dăduseră nume de regină, dar nu știa cum arăta acea regină. Tatăl nu îi spusese decât că semăna cu ea. Mai știa și că aducea cu bunica tatălui ei, dar nu văzuse nici o fotografie de-a ei, așa că se întreba dacă nu cumva nu fusese și aceasta vreo regină.

La șase ani, Victoria era tot durdulie. Avea piciorușe zdravene și multă lume zicea că e solidă pentru vârsta ei. Era în clasa întâi și îi întrecea în înălțime pe cei mai mulți colegi, fiind și mai grasă decât ei. I se spunea „fata cea voinică“, iar ea lua asta drept un compliment. Tot la acea vreme, pe când răsfoia o carte împreună cu mama ei, văzuse o poză a reginei al cărei nume îl purta. Era scris cu litere mari, chiar sub poză. Regina Victoria. Exact așa cum o chema și pe ea.

Regina ținea în brațe un câine mops care îi semăna izbitor de bine, iar fotografia fusese făcută la bătrânețe. Fetița a rămas mult timp uitându-se tăcută la pagina din carte.

– Ea e? și-a întrebat într-un târziu mama, ridicându-și spre ea ochii albaștri, imenși.

Christine a încuviințat, zâmbind. La urma urmei, nu era decât o glumă. Victoria semăna cu bunica lui Jim, cu nimeni altcineva.

– A fost o regină foarte importantă a Angliei, acum mult timp, i-a explicat ea.

– Dar nu poartă o rochie frumoasă, nici coroană pe cap, și cățelul e tare urât, a spus fetița foarte necăjită.

– Era bătrână când a fost făcută poza asta, a răspuns Christine, încercând să-i îndulcească amarul. Supărarea Victoriei atinsese o coardă sensibilă în ea. Era conștientă că Jim nu o făcuse din răutate, dar glumița lui cu regina se dovedea acum a avea un impact nedorit și fetița părea tulburată. A privit mult timp fotografia, în timp ce două lacrimi i se rostogoleau domol pe obraji. Christine n-a spus

nimic cât timp au răsfoit în continuare cartea, sperând în secret că Victoria va uita cât de curând episodul. Numai că Victoria nu a uitat niciodată. Iar percepția despre modul în care o vedea tatăl ei, ca pe o regină, nu a mai fost niciodată aceeași.